

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 266). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι ηὐδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Χαῖρε Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς, Ἀναστάσεως. Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Ἀναστάσεως. Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄιδου τυραννίδος, καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱέ, Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ		ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Ἐσπερινὸ ὕμνο καὶ λογικὴ λατρεία σοῦ προσφέρου- με, Χριστέ· Διότι καταδέχθηκες νά μᾶς ἐλεήσεις μέ τὴν Ἀνάστασή σου. Κύριε, Κύριε, μὴ μᾶς ἀπορρίψῃς ἀπὸ τό πρόσωπό σου· Ἀλλά κάνε μας τὴ χάρη, νά μᾶς ἐλεήσεις μέ τὴν Ἀνάσταση. Χαῖρε, Σιών (Ἱερουσαλήμ) ἁγία, Μητέρα τῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ Θεοῦ κατοικιτήριο· Διότι δέχθηκες πρῶτη ἄφεση ἁμαρτιῶν μέ τὴν Ἀνάσταση. Ὁ Λόγος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπό τόν Θεό Πατέρα προαιώνια, καί σαρκώθηκε ὁ ἴδιος τά τελευταῖα χρόνια ἀπό τὴν ἀπειρογάμη (ἄπειρη γάμου) μέ τὴ θέλησή του, ὑπέμεινε σταύρωση θανάτου, καί ἔσωσε τόν ἄνθρωπο πού νεκρώθηκε παλαιά, μέ τὴ δική του Ἀνάσταση. Τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάσταση δοξολογοῦμε, Χριστέ, μέ τὴν ὁποία ἐλευθέρωσες τό γένος τοῦ Ἀδάμ ἀπό τὴν τυ- ραννία τοῦ ἄδη· Κι ἐδώρισες στόν κόσμο ὡς Θεός ζωή αἰώνιο καί τό μέγα .ἐλεος. Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Σωτήρα, Μονογενή Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε στό Σταυρό, καί

τάφου τριήμερος.

Τῶν Ἁγίων Πάντων

Οἱ πνευματορρήτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατασπείροντες, ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεία γεωργία καὶ χάριτι Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρός, καὶ παρηρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν, καὶ ὡς θεῖοι ἄνθρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἔφλεξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα, θηρῶν δὲ ἔφραξαν, στόματα, σοφαῖς ἐπικλήσεις, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας, καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρουνοὺς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θηρσὶ προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χειῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερροὶ μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλω, ἀνενδότης φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφερον στερρότατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσαν· καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, ᾧ παρηρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο τριήμερος.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Οἱ ῥήτορες τοῦ Πνεύματος, οἱ Μαθητὲς τοῦ Σωτῆρα, ἀφοῦ μέ τὴν πίστη ἔγιναν ὄργανα τοῦ Πνεύματος, διασκορπίσθησαν στὰ πέρατα τῆς γῆς σπέρνοντας ὀρθόδοξα τὸ σεβάσμιο κήρυγμα· Ἀπ' αὐτοὺς βλάστησαν μέ τὴ θεία καλλιέργεια καὶ χάρη τὰ στρατεύματα τῶν Μαρτύρων εἰκονίζοντας τὸ σεβάσμιο Πάθος τοῦ Χριστοῦ μέ πολλῶν τρόπων βασανιστήρια, μέ μαστίγια καὶ φωτιά· Καὶ μέ θάρρος πρεσβεύουν γιὰ τίς ψυχές μας.

Ἐπειδὴ πυρπολοῦνταν ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριο, περιφρόνησαν τὴν ὑλικὴ φωτιά· Καὶ ἀναμμένοι ὡς θεϊκὰ κάρβουνα οἱ σεβάσμιοι Μάρτυρες μέ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ ἔκαψαν τὴν αὐθάδεια τῆς πλάνης τὴν ὅμοια μέ προσάναμμα· Ἐφραξαν στόματα θηρῶν μέ τίς σοφές ἐπικλήσεις τους (ικεσίες τους), καὶ ἐνῶ τοὺς ἔκοβαν τὰ κεφάλια, ἀποδεκάτιζαν ὅλες τίς φάλαγγες τοῦ ἐχθροῦ· Καὶ χύνοντας μέ ὑπομονή τίς βρῦσες τῶν αἱμάτων τους πότισαν τὴν Ἐκκλησία πού ἀνανεώνεται μέ πίστη.

Οἱ στερεοὶ Μάρτυρες, ὅταν μέ θηρία, ὅταν ξυλοκοποῦνταν, ὅταν ξεσχίζονταν ἀπὸ ξίφος καὶ σιδερένια νύχια, ὅταν τοὺς ἀφαιροῦσαν τὰ χέρια ἢ τὰ ἔστριβαν, καὶ ὅταν μέ ὑλικὴ φωτιά καίονταν σκληρὰ, καὶ ὅταν τοὺς τρυποῦσαν, τοὺς ἀκρωτηρίαζαν ἀπὸ τίς ἀρθρώσεις, ὑπέφεραν γενναιότατα προβλέποντας τὸ μελλοντικὸ τέλος καὶ τὰ καθαρὰ στεφάνια καὶ τὴ δόξα ἀπὸ τὸν Χριστό· Στὸν ὁποῖο τώρα πρεσβεύουν μέ θάρρος γιὰ τίς ψυχές μας.

Ἐν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, ἱερεῖς θεόφρονας, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γήϊνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ νῦν ὡς ἀστέρες, στερροὶ περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Μαρτύρων θεῖος χορός, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργω τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥητὰ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄιδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν, ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις, τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρανε, ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε, τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε, ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν

Ἄς ἐγκωμιάσουμε, ὅπως ἔχουμε χρέος, αὐτοὺς οἱ ὅποιοι σέ ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς ἄθλησαν μέ πίστη, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Μάρτυρες, τοὺς Ἱερεῖς μέ πνεῦμα Θεοῦ, τίς σεμνές γυναῖκες, ἐμεῖς ἡ ἱερὴ συνάθροιση μέ ἱερούς ὕμνους· Διότι ἐνώθησαν αὐτοὶ οἱ γήϊνοι μέ τοὺς ἐπουρανίους (τοὺς Ἀγγέλους), καὶ μέ τό πάθος τους κέρδισαν τὴν ἀπάθεια μέ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ· Καὶ τώρα φωτίζοντάς μας ὡς σταθερὰ ἀστέρια πρεσβεύουν μέ θάρρος γιὰ τίς ψυχές μας.

Δόξα ...

Ἐσεῖς ὁ ἱερός ὄμιλος, ἡ βάση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τέλεια ἐφαρμογὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκπληρώσατε μέ ἔργο τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρα· Διότι μ' ἐσᾶς οἱ πύλες τοῦ ἄδη, πού ἀνοίχθηκαν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, κλείσθηκαν· Ἡ ροὴ τοῦ αἵματός σας ἐξήρανε τίς εἰδωλολατρικὲς σπονδές (θυσίες ὑγρῶν)· Ἡ δική σας σφαγὴ γέννησε τό πλῆθος τῶν πιστῶν· Ἀφήσατε κατάπληκτους τοὺς Ἀγγέλους· Στέκεσθε στεφανωμένοι μπροστά στόν Θεό· Σ' αὐτόν πρεσβεύετε χωρίς παύση γιὰ τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλιάς τῶν οὐρανῶν ἀπό φιλανθρωπία ἐφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ, καὶ συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους· Διότι, ἀφοῦ προσέλαβε σάρκα ἀπό Παρθένο ἀγνή, καὶ ἀφοῦ προῆλθε ἀπό αὐτήν, μαζί μέ αὐτό πού προσέλαβε (τὴ σάρκα), εἶναι ἓνας Υἱός διπλός ὡς πρὸς τὴ φύση, ἀλλὰ ὄχι ὡς πρὸς τό πρόσωπο. Γι' αὐτό τέλειο Θεό καὶ τέλειο ἄνθρωπο κηρύττοντάς τον ὁμολογοῦμε τὸν Χριστό τὸν Θεό μας· Αὐτόν ἰκέτετε,

ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε, Μητέρα ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΜΓ'. 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν. Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Μητέρα ἀνύπανδρη, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΜΓ'. 9-14).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Ὅλα τὰ ἔθνη συγκεντρώθηκαν μαζί, καὶ σέ λίγο θά συγκεντρωθοῦν καὶ οἱ ἄρχοντες τους. Ποιός ἀπό τούς ψεύτικους θεούς μπορεῖ νά τά ἀναγγεῖλει αὐτά τὰ μελλοντικά γεγονότα, ἢ ποιός θά προφητεῦσει σ' ἐσᾶς τούς εἰδωλολάτρεις αὐτά; Ἄς φέρουν οἱ εἰδωλικοί θεοὶ τούς μάρτυρές τους, καὶ ἄς προσπαθήσουν, νά δικαιοθοῦν, γιά ὅσα εἶπαν. Ἐσεῖς ὅμως οἱ δικοὶ μου Προφῆτες εἰσθε μάρτυρές μου. Καὶ ἐγὼ, λέγει ὁ Κύριος ὁ Θεός, εἶμαι μάρτυρας ἀληθινός· Καὶ ὁ δοῦλος μου, ὁ Ἰσραηλιτικός λαός, τόν ὁποῖο ἐγὼ διάλεξα (γιά νά εἶναι μάρτυράς μου), γιά νά γνωρίσετε, καὶ νά πιστέψετε, καὶ νά κατανοήσετε, ὅτι ἐγὼ ὑπάρχω πράγματι. Πρὶν ἀπό μένα δέν ὑπῆρξε ἄλλος Θεός, καὶ δέ θά ὑπάρξει μετὰ ἀπό μένα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, καὶ δέν ὑπάρχει ἄλλος ἐκτός ἀπό μένα, πού θά σᾶς σώσει. Ἐγὼ προανήγγειλα τήν ἀπελευθέρωσή σας καὶ σᾶς ἐλευθέρωσα, καὶ σᾶς ὀνείδισα (σᾶς μίλησα ὑποτιμητικά), καὶ δέν ὑπῆρξε μεταξύ σας ἄλλος Θεός, γιά νά σᾶς ὑπερασπισθεῖ. Ἐσεῖς λοιπόν εἰσθε οἱ μάρτυρές μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ Θεός σας. Ἐγὼ ὑπάρχω προαιώνια, καὶ δέν ὑπάρχει κανείς πού μπορεῖ, νά ἐλευθερώσει κανένα ἀπό τά χέρια μου. Θά πραγματοποιήσω, ὅ,τι ἀποφάσισα, καὶ ποιός μπορεῖ, νά τό ματαιώσει; Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος, ὁ Θεός, πού σᾶς

Σοφία Σολομώντος. (Γ'. 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος. (Ε'. 15-ΣΤ'. 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἢ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει

ἐλευθερώνει, ὁ Ἅγιος Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφία Σολομώντος. (Γ'. 1-9).

Οἱ ψυχές τῶν δικαίων βρίσκονται στά χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θά τοὺς ἀγγίξει στενοχώρια. Φάνηκαν στά μάτια τῶν ἀνοήτων, ὅτι πέθαναν, καὶ θεωρήθηκε ταλαιπωρία ἢ ἔξοδος τοὺς ἀπο τῆ ζωῆ, καὶ ἢ ἀναχώρησή τοὺς ἀπὸ μᾶς καταστροφή. Αὐτοὶ ὅμως βρίσκονται σέ εἰρήνῃ. Διότι καὶ ἂν τιμωρηθοῦν στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐλπίδα τοὺς εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀθανασία. Καὶ ἐνῷ παιδεύθησαν γιά λίγο, θά εὐεργετηθοῦν ὑπεβολικά. Διότι ὁ Θεός τοὺς δοκίμασε, καὶ τοὺς βρῆκε ἀξιούς γιά τόν ἑαυτό του. ὡς χρυσάφι στό καμίνι τοὺς δοκίμασε, καὶ ὡς ὀλοκληρωτική θυσία τοὺς δέχθηκε. Καί ὅταν τοὺς ἐπισκεφθεῖ ὁ Θεός, θά τρέξουν ὅπως οἱ σπινθῆρες σέ καλαμιές. Θά κρίνουν ἔθνη καὶ θά ἐξουσιάσουν λαούς, καὶ θά εἶναι Βασιλιάς τοὺς ὁ Κύριος αἰῶνια. Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, θά κατανοήσουν τήν ἀλήθεια, καὶ οἱ πιστοὶ μέ ἀγάπη θά ὑπομένουν τίς δοκιμασίες. Διότι θεία χάρη καὶ ἔλεος δίνονται στοὺς ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν καὶ ἢ στοργική του ἐποπτεία καὶ προστασία στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Σοφία Σολομώντος. (Ε'. 15-ΣΤ'. 3).

Οἱ Δίκαιοι ζοῦν αἰῶνια, καὶ ὁ μισθός τοὺς βρίσκεται στά χέρια τοῦ Κυρίου, καὶ ἢ φροντίδα γί αὐτούς προέρχεται ἀπὸ τόν Ὑψιστο. Γί αὐτό θά λάβουν τό βασίλειο τῆς ὠραιότητας καὶ τό στέμμα τοῦ κάλλους ἀπὸ τά χέρια τοῦ Κυρίου. Διότι θά τοὺς σκεπάσει μέ τό δεξί του χέρι, καὶ μέ τό στιβαρό βραχίονά του θά τοὺς ὑπερασπισθεῖ. Θά λάβει ὡς πανοπλία τῆ δίκαιη ὀργή

τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεϊ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 14-15).

Τροπάρια.

Ἀνῆλθες ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ, ὁ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκοτει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πρὸς

του, καὶ θά χρησιμοποιήσει ὡς ὄπλα τίς φυσικὴς δυνάμεις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Θά ντυθεῖ ὡς θώρακα τῆ δικαιοσύνη· Καὶ θά βάλει ὡς περικεφαλαία δίκαιη κρίση. Θά λάβει ὡς ἀκατανίκητη ἀσπίδα τὴν ἀγιότητα· Καὶ θά ἀκονίσει ὡς σπαθὶ τὴ δίκαιη κρίση του. Μαζί του θά πολεμήσουν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐναντίον τῶν παραφρόνων ἐχθρῶν του· Θά ἐκτοξευθοῦν οἱ κεραυνοὶ ὡς εὐστοχες βολίδες κατὰ τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὡς ἀπὸ καλοτεντωμένο τόξο τῶν νεφῶν θά πλήξουν τὸν στόχο τους, καὶ ὡς ἀπὸ σφενδόνη πού ρίχνει πέτρες, ἀπὸ τὸ θυμὸ του θά ἐκτοξευθεῖ πλῆθος ἀπὸ μεγάλο χαλάζι. Θά ἀγανακτήσουν ἐναντίον τους καὶ τὰ νερά τῆς θάλασσας, καὶ θά τοὺς περικυκλώσουν ποταμοὶ μέ ξαφνικὴς πλημμύρες. Θά ἀντισταθεῖ ἐναντίον τους ἰσχυρὸς ἄνεμος, καὶ θά τοὺς λιχνίσει ὡς λαίλαπα, καὶ θά ἐρημώσει τὴ γῆ ἢ ἀνομία, καὶ ἡ ἀδικοπραγία θά ἀνατρέψει τοὺς θρόνους τῶν σχυρῶν. Ἀκοῦστε λοιπόν, βασιλεῖς καὶ συνετισθεῖτε· Μάθετε καλὰ δικαστές τῶν περάτων τῆς γῆς· Ἀκοῦστε, ἐσεῖς πού ἐξουσιάζετε τὰ πλήθη καὶ περηφανεύεσθε γιὰ τὰ πλήθη τῶν λαῶν, πού ἐξουσιάζετε· Ὅτι σᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ ἐξουσία, καὶ ἡ κυριαρχία τῶν λαῶν ἀπὸ τὸν Ὑψιστο.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα. Στίχοι:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 14-15).

Τροπάρια.

Ἀνέβηκες ἐπάνω στό Σταυρό, Ἰησοῦ, Ἐσύ πού κατέβηκες ἀπὸ τὸν οὐρανό· Ἦλθες στό θάνατο ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατη· Πρὸς αὐτούς πού βρίσκονταν στό σκοτάδι τό

τούς πεσόντας, ἢ πάντων Ἀνάστασις, ὁ φωτισμός, καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε, τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς ἐν Αἴδη κατελθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευσε, τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν, Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Αἴδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρησας, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε Ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθῶν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας, ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ χειρὶ παντοδυνάμω. Δόξα τῇ σῇ τριήμερῳ Ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα...

Δεῦτε πιστοί, σήμερον χορεΐαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἁγίων πάντων τὴν ἔνδοξον, καὶ σεβάσμιον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες· Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε, Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορὸς καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ

φῶς τὸ ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσμένους ἢ ἀνάστασις ὅλων. Ὁ φωτισμός καὶ ὁ Σωτὴρας μας, δόξα σοι.

Ἄς δοξολογήσουμε τὸν Χριστὸ πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· Διότι ἀφοῦ ἀνέλαβε ψυχὴ καὶ σῶμα, μὲ τὸ πάθος τὰ χώρισε μεταξύ τους· Διότι ἡ ἀμόλυνη ψυχὴ του κατέβηκε στὸν ἄδη, τὸν ὁποῖο καὶ ἀπογύμνωσε, καὶ δὲν γνώρισε διαφθορὰ θανάτου τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν μας.

Μέ ψαλμούς καὶ ὕμνους δοξολογοῦμε, Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασι· Μέ τὴν ὁποία μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἄδη, καὶ ὡς Θεός, δώρισες ζωὴ αἰώνια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατανόητε Δημιουργέ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ Σταυρὸ πάσχοντας γιὰ μένα πήγασες ἀπάθεια· Καὶ ἀφοῦ καταδέχθηκες, ταφὴ καὶ ἀναστήθηκες ἐνδοξα, ἀνέστησες μαζί σου τὸν Ἀδὰμ μὲ τὸ παντοδύναμο χερί σου· Δόξα στήν τριήμερή σου Ἀνάστασι, μὲ τὴν ὁποία δώρισες σ' ἐμᾶς, τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ ἄφεση ἀμαρτιῶν ὡς μόνος Εὐσπλαχνος

Δόξα ...

Ἐλᾶτε, πιστοί, σήμερα ἀφοῦ συγκροτήσουμε πανηγυρικό ὄμιλο, ἄς πανηγυρίσουμε μὲ εὐσέβεια, καὶ ἄς τιμήσουμε μὲ δοξολογίες τὴν ἔνδοξη καὶ σεβάσμια μνήμη ὅλων τῶν Ἁγίων λέγοντας· Χαίρετε Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Προφῆτες καὶ Μάρτυρες καὶ Ἱεράρχες· Χαίρετε τὸ πλῆθος τῶν Ὀσίων καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε ὁ ὄμιλος τῶν σεβασμίων γυναικῶν· Καὶ πρεσβεύσατε στὸν Χριστὸ γιὰ χάρι τοῦ κόσμου, νὰ δωρίσει στό βασιλιά νίκες

βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιον: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτικά.

Ἀναστάσιμον.

Ἐξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν καταδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι .

Δόξα... Τῶν Ἁγίων.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι· Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρισμοὺς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει

κατὰ βαρβάρων καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν .... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνη, ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριος, ἀφοῦ προήλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔχοντας ντυθεὶ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν προηγούμενην κατάρα· Γί' αὐτό, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιο: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτικά.

Ἀναστάσιμο.

Ἀπὸ τὰ ὕψη κατέβηκες ἐσὺ ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν καταδέχθηκες τριήμερη, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὰ πάθη, Ἐσὺ ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασίς μας, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.... Τῶν Ἁγίων.

Ἀφοῦ στολίσθηκε ἡ Ἐκκλησία μέ τὰ αἵματα τῶν Μαρτύρων σου σὲ ὅλο τὸν Κόσμο, ὡς πορφύρο καὶ λινό ἔδυμα, διὰ μέσου αὐτῶν φωνάζει δυνατὰ σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας· Στό λαό σου στείλε τὴν εὐσπλαχνία σου, στὴν Χριστιανικὴ κοινωνία σου δώρισε εἰρήνην, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὴ γῆ. Ὁ Θεός νὰ παίρνει

σαρκούμενος, καὶ Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς Γυναίξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρῶν, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε, κράξατε ἀνυμνοῦσαι· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα...

Ἄνθρωποι τὸ μνήμά σου, Σωτήρ, ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε. Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηγεργμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών. Ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν

σάρκα με ἔνωση χωρίς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται Σταυρό θεληματικά γιά μᾶς· Μέ τόν ὁποῖο (Σταυρό) ἀφοῦ ἀνέστησε τόν πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπό τό θάνατο τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυση. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς Ἐσύ ἡ ζωὴ ὅλων, καὶ Ἄγγελος φωτεινός φώναζε στίς γυναῖκες· Πάψτε τὰ δάκρυα, ἀναγγείλατε στούς Ἀποστόλους τό χαρούμενο ἄγγελμα· Κράξτε ἀνυμνώντας, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Κύριος, πού καταδέχθηκε ὡς Θεός, νά σώσει τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα ....

Ἄνθρωποι, Σωτήρα, ἐσφράγισαν τό μνήμα σου, Ἄγγελος ὅμως ἀποκύλισε τόν λίθο ἀπό τή θύρα· Γυναῖκες σέ εἶδαν ἀναστημένο ἀπό τούς νεκρούς, καὶ αὐτές ἔφεραν τό εὐχάριστο ἄγγελμα στούς Μαθητές, στήν Ἱερουσαλήμ· Ὅτι δηλαδή ἀναστήθηκες Ἐσύ ἡ ζωὴ τῶν πάντων καὶ διαλύθηκαν τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γιά μᾶς γεννήθηκες ἀπό Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθέ, Ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τόν θάνατο μέ τό θάνατό σου, καὶ ἔδειξες ἀνάσταση ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτοῦς πού ἔπλασες μέ τό χέρι

φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριήλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἴδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ φόβος μέγας συνέσχε σοῦ τοὺς φρουρούς, καὶ ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς. Αἰσχύνητε παράνομοι, γνῶτε, ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα...

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίαις προσέταξας Γυναίξί, κηρῦξαι τὴν Ἑγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται, καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατείδε, τὰ ὀθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα, καὶ πιστεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεός ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα

σου· Δεῖξε τὴ φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σ' ἐγέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιά μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο.

Λευκοφορῶντας ὁ Γαβριήλ παρουσιάσθηκε λαμπρός ὡς εἶδος ἀστραπῆς στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποκύλισε τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ μνημεῖο· Καὶ μέγας φόβος κατέλαβε τοὺς φρουρούς, καὶ ξαφνικά ἔμειναν ὅλοι ὡς νεκροί οἱ φύλακες τοῦ τάφου καὶ ἡ σφραγίδα τῆς πέτρας. Ντραπεῖτε, παράνομοι· Κατανοήστε, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε.

Δόξα ...

Ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο ἀληθινά, διέταξες τίς εὐσεβεῖς γυναῖκες, νά κηρῦξουν τὴν ἀνάσταση στοὺς Ἀποστόλους, ὅπως ἦταν γραμμένο· Καὶ βιαστικός ὁ Πέτρος ἔφθασε στὸ μνήμα, καὶ βλέποντας τὸ φῶς στὸ μνήμα ἔμενε κατάπληκτος. Γί' αὐτὸ καὶ εἶδε καλὰ τὰ σεντόνια χωρὶς τὸ θεϊκὸ σῶμα, νά κοίτονται μέσα στὸ μνήμα, καὶ ἀφοῦ πίστεψε, φώναξε· Δόξα σοι, Χριστέ Θεέ, γιατί σῶζεις ὅλους, Σωτήρα μας· Διότι ὑπάρχεις ἀκτινοβολία (εἰκόνα) τοῦ Πατρὸς.

Καὶ νῦν . ... Θεοτοκίον.

Ἐξ αἰτίας σου χαίρεται, Χαριτωμένη, ὅλη ἡ κτίση, τὸ σύνολο τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ καὶ παράδεισε λογικέ, παρθενικὸ καύχημα· Ἀπὸ σένα ὁ Θεός σαρκώθηκε, καὶ ἔγινε παιδί ὁ Θεός μας, πού ὑπάρχει προαιώνια· Διότι τὴ μήτρα σου τὴν ἔκανε θρόνο, καὶ τὴν κοιλιὰ σου πλατύτερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς. Ἐξ αἰτίας σου χαίρεται, Κεχαριτωμένη, ὅλη ἡ κτίση. Δόξα σοι.

ἡ κτίσις, δόξα σοι .

Εὐλογητάρια. Μικρά Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32).

Ὑπακοή.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ Ζωοδότου ἐπιστᾶσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν, ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον, καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ, Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνυον· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθώς, ἐν σοὶ, Κύριε, τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γενηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς, αὐχένας αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίω Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας, σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἡ καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα, μὴ ὑψωθεῖσα ἀποπέση, ἐκ σοῦ Πανοικτίμων.

Ἐπὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ καὶ κολάσει.

Εὐλογητάρια. Μικρὴ Συναπτή::
(Συλλειτουργικό. (Σελ. 31-32).

Ὑπακοή.

Οἱ Μυροφόρες στέκοντας στό μνήμα τοῦ Ζωοδότου ζητοῦσαν τὸν ἀθάνατο Κύριο μεταξύ τῶν νεκρῶν· Καὶ ἀφοῦ δέχθηκαν χαρᾶς εὐαγγέλια ἀπὸ τὸν Ἄγγελο, στοὺς Ἀποστόλους ἔφεραν τὸ μήνυμα, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἀπὸ τῆ νεότητά μου ὁ ἐχθρὸς μέ πειράζει, μέ καίει μέ τίς ἡδονές· Ἐγὼ ὁμως ἔχοντας πεποίθησι σ' ἐσένα, Κύριε, τὸν τρέπω σέ φυγή.

Αὐτοὶ ποὺ μισοῦν τὴν Ἱερουσαλήμ, ἄς γίνουν λοιπόν ὡς χόρτο, πρὶν θερισθεῖ. Διότι θά κόψει ὁ Χριστὸς τοὺς αὐχένες τους (τοὺς λαιμούς τους) μέ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι τῶν βασάνων.

Δόξα. ... Καὶ νῦν . ...

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὀφείλεται, τὸ ὅτι ζοῦν τὰ πάντα. Εἶναι φῶς ἀπὸ φῶς, Θεὸς μέγας. Τὸ ὑμνοῦμε μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Λόγο του.

Ἀντίφωνο Β'.

Ἡ καρδιά μου ἄς σκεπάζεται ἀπὸ τὸ φόβο σου ταπεινοφρονώνας· Μήπως ἂν ὑψωθεῖ ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ξεπέσει ἀπὸ σένα, Πανεύσπλαχνε.

Ὅποιος ἔχει ἐλπίδα στὸν Κύριο, δέ θά φοβηθεῖ τότε, ὅταν θά κρινεῖ τὰ πάντα μέ φωτιά καὶ κόλαση.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἄγιω Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἓνα Θεὸν μέλλων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον. Ἀντίφωνον Γ'. Ἐκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλῖνόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ κάθαρον πρὶν ἄρχης με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε. Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἄγιω Πνεύματι· θεολογία μονὰς τρισαγία ὁ Πατὴρ γὰρ ἄναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν. Ἀντίφωνον Δ'. Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰώνιαν. Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν, κελεύει μὴ δεῖν φροντίζειν. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἄγιω Πνεύματι, ἐνοειδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται		Δόξα. ... Καὶ νῦν ... Μέ τῆ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθένας πού ἀνήκει στὸν Θεό, προβλέπει καὶ προφητεῦει καὶ κάνει θαύματα ὑπερβολικά ὑμνώντας ἓνα Θεό μέ τρία πρόσωπα· Διότι μολονότι λάμπει ὁ Θεός μέ τρεῖς λάμψεις (μέ τρία πρόσωπα) εἶναι Μονάρχης (εἶναι μοναδικός, ἓνας). Ἀντίφωνο Γ'. Ἐκραξα σ' ἐσένα, Κύριε, πρόσσεξέ με, στρέψε τό αὐτί σου πρὸς ἐμένα, πού σοῦ φωνάζω, καὶ καθάρισέ με, πρὶν μέ πάρεις ἀπό τὴν παροῦσα ζωή. Ὁ καθένας δύνοντας στή μητέρα γῆ πάλι θά ἐπανέλθει, γιὰ νά λάβει βάσανα ἢ βραβεῖα, γιὰ ὅσα ἔκανε στή ζωή του. Δόξα. ... Καὶ νῦν . ... Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὁμολογεῖται θεολογικά Τρισάγια Μονάδα· Διότι ὁ Πατέρας εἶναι ἄναρχος, καὶ ἀπὸ αὐτόν προῆλθε ὁ Υἱὸς προαιώνια· Καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού ὡς λάμψη προῆλθε ἀπὸ τὸν Πατέρα, εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας, καὶ κάθεταί στὸν ἴδιο θρόνο. Ἀντίφωνο Δ'. Νά λοιπόν, τί εἶναι ὠραιότερο ἢ πιό εὐχάριστο, ἀπὸ τό νά κατοικοῦν μαζί οἱ ἀδελφοί; Διότι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὑποσχέθηκε ὁ Θεός ζωὴ αἰώνια. Αὐτός πού στολίζει τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, δίνει ἐντολή, ὅτι δέν πρέπει κανεὶς, νά φροντίζει ἐναγώνια γιὰ τὴν ἐνδυμασία του. Δόξα. ... Καὶ νῦν . ... Ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τὴ μοναδική αἰτία, ὅλα κατέ-

ειρηνοβραβεύτως. Θεός τοῦτο γάρ ἐστι, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τάξις Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον. Ἑωθινόν Α'.

(Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Σελ. 98-99).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός : (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'.

Ἀναστάσιμος.

«Ἄρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατοργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσαν, ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσαν, καὶ ζωὴν

χονται καὶ λαμβάνουν ὡς βραβεῖο τὴν εἰρήνην· Διότι αὐτὸ εἶναι Θεός κυριολεκτικὰ τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Προκείμενο.

Θά εἶναι Βασιλιάς ὁ Κύριος, ὁ Θεός σου, Ἱερουσαλήμ, σέ ὅλες τίς γενιές.

Στίχος: Δόξαζε, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο.

Τάξη Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο. Ἑωθινό Α'.

(Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. (Σελ. 98-99).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός : (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 36-37).

Κανόνας.

Ωιδὴ Α'.

Ἀναστάσιμος

Κάποτε ἡ ῥάβδος τοῦ Μωυσῆ θαυματουργώντας βύθισε τὸν ἄρματηλάτη Φαραῶ, ἀφοῦ χτύπησε σταυροειδῶς, καὶ χώρισε τὴ θάλασσα· Τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ὅμως πού ἔφευγε πεζὸς ὁδοιπόρος, τὸν διέσωσε, ἐνῶ ἔψαλλε ἄσμα στὸν Θεό.

Τὴν παντοδύναμη Θεότητα τοῦ Χριστοῦ πῶς νά μὴν τὴ θαυμάσουμε; Διότι ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ Πάθη του τὴν ἀπάθεια σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς· Καὶ ἀπὸ τὴν ἀγία του πλευρᾶ στάζει ζωὴ ἀθάνατη, καὶ ἀπὸ τὸν τάφο ζωὴ

ἐκ τάφου ἀΐδιον.

Ὡς εὐπρεπῆς ταῖς Γυναίξιν ὁ Ἄγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγῆ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, ἀΐλου καθαρότητος, τῆ μορφῆ δὲ μηνύων, τὸ φέγγος τῆς Ἀναστάσεως, κράζων· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περι σοῦ λελάληνται ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Παρθένε· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

(Ἐκ τῶν κάτωθι τὰ ἀναγραφόμενα διὰ πλαγίων στοιχείων κατὰ τὸ Τυπικὸν παραλείπονται, καταχωροῦνται ὁμως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ λειτουργικὸν Πεντηκοστάριον).

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί, καὶ ἔφριξαν Ἰδίου, καθορῶντες οἱ πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Ἐξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὀρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἔκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἢ σεσαρκωμένον τὸν ἀΐδιον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

αἰώνια.

Πόσο λαμπρὸς φάνηκε τώρα στίς γυναῖκες ὁ Ἄγγελος; Καὶ φέροντας ὀλοφώτεινα τὰ σύμβολα τῆς ἔμφυτης καὶ ἀΐλης καθαρότητάς του, καὶ μηνύοντας μὲ τὴ μορφὴ του τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως κράζει· Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Θεοτοκίο.

Δοξασμένα πράγματα ἔχουν λεχθεῖ ἐπὶ πολλές γενιές γιὰ σένα, ἢ ὅποια χώρες στήν κοιλιὰ σου τὸν Θεὸ Λόγο, καὶ ὁμως ἔμεινες ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε· Γι' αὐτὸ ὅλοι ἐγκωμιάζουμε ἐσένα, τὴν μετὰ τὸν Θεὸ προστασία μας.

(Ἀπὸ τὰ παρακάτω, ὅσα εἶναι μὲ πλάγια γράμματα, κατὰ τὸ Τυπικὸ παραλείπονται. Τὰ καταχωρίζουμε ὁμως ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ λειτουργικὸ Πεντηκοστάριο).

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐψώθησαν (ἀνοίχθηκαν) οἱ πύλες τοῦ πόνου καὶ ἔφριξαν τοῦ ἄδη οἱ θυρωροί βλέποντας στά κατώτατα μέρη τῆς γῆς, αὐτὸν ποὺ βρίσκεται στό ὕψος τῆς φύσεως, ἢ ὅποια εἶναι ἐπάνω καὶ πέρα ἀπὸ τὰ πάντα.

Ἐξεπλάγησαν τὰ ἀγγελικὰ τάγματα βλέποντας καθισμένη στὸν πατρικὸ θρόνο τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχε ξεπέσει, ἢ ὅποια ἦταν φυλακισμένη στά κατώτατα τῆς γῆς.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀμόλυνη Θεοτόκε, ποὺ γέννησες ὑπερφυσικά μὲ σάρκα τὸν αἰώνιο καὶ ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς θεοὺς Λόγο τοῦ Θεοῦ, σέ ὑμνοῦμε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου,
ἀποστάζοντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος
Χριστὲ ἀπεκύησεν.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τῶν σῶν Ἁγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῶ
φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων,
αὐγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἶ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς
ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι,
Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ὡς ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἴλκυσας, πρὸς σὴν
ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν
Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς ἁγίας
Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἁγίων σου, δι' ὧν τὴν
ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστὲ πειθόμενοι, οἱ σοὶ
Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς
ἀπώσαντο, καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος,
κατεφαιδρουναν πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην οἱ
ἔνδοξοι, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Ἀγαλλιώμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν
ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς
μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν, ἀπειλὴν οἱ
γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μαστίγας, ἀλλ' οὐδὲ
λιμόν, οὐδὲ θάνατον.

Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι, πάναγνε,
ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικούς ἄθλους,
ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου, τῷ
Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ

Τὸ σταφύλι πού φέρνει τὴ ζωὴ, τὸ ὁποῖο στάζει τὴ
γλυκύτητα τῆς παγκόσμιας σωτηρίας, γέννησε ἡ Παρθέ-
νος, Χριστέ.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀνυμνώντας τὰ τάγματα τῶν Ἁγίων σου παρακαλῶ
μέ τίς προσευχές αὐτῶν νά φωτισθεῖ ἡ ψυχὴ μου· Γιατί
ἔσὺ εἶσαι τὸ ἀπλησίαστο φῶς πού διώχνει τὸ σκοτάδι
τῆς ἀγνοίας μέ τίς δικές σου λάμπεις, Λόγε Θεοῦ, πού
δίνεις τὸ φῶς.

Μόλις ἀνυψώθηκες ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ,
Κύριε, προσεἴλκυσες ὅλη τὴν κληρονομία τῶν ἐθνῶν
(ὡς κτῆμα σου), καὶ τὰ ἔκανες ὀλόλαμπρα μέ τὸ φῶς τῆς
ἁγίας Τριάδας, διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων σου,
μέ τούς ὁποίους ἀπομάκρυνες τὴν ἀπάτη.

Ὑπακούοντας στοὺς νόμους σου, Χριστέ, οἱ
Ἀπόστολοί σου ἀπεομάκρυναν μέ εὐσέβεια ὅλα τὰ
ἐπίγεια· Καί μέ τὸ φῶς τῆς χάριτος σου λάμπρουναν ὅλη
τὴν οἰκουμένη οἱ ἔνδοξοι, κηρύττοντας ἐσένα σύμφωνα
μέ τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἀφοῦ μέ ἀγαλλίαση σήκωσαν τὸ Σταυρό σου οἱ
Μάρτυρες, καὶ μιμούμενοι χωρὶς παρεκκλίσεις τὸ σεβά-
σμιο Πάθος σου, δέν φοβήθηκαν οἱ γενναῖοι καμμιά τυ-
ραννικὴ ἀπειλή, οὔτε φωτιά, οὔτε ξίφος, οὔτε μαστίγιο,
ἀλλὰ οὔτε πείνα, οὔτε θάνατο.

Θεοτοκίο.

Ἀφοῦ ἐνέλαβαν ἀνδρεία γνώμη καθαρὰ οἱ παρθέ-
νες, πάναγνη, ὑπέμειναν μαρτυρικούς ἄθλους χωρὶς
παρέκκλιση, καὶ ἀκολουθώντας πίσω σου θεάρεστα μέ
ἀγαλλίαση, Παρθένε, προσφέρθηκαν στόν Υἱό σου τόν

παμβασιλεῖ προσηνέχθησαν.

Ωιδή Γ'. Αναστάσιμος

«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου ἅγιος, μόνε φιλόνητος».

Κατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, τῇ γεύσει τῆς ἁμαρτίας, τῆς σαρκός σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς Αναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιᾶ καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτου τὰ σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀπειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεπονηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας, ὄν μορφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὠκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Ὁ σοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ,

Βασιλιά τῶν πάντων.

Ωιδή Γ'. Αναστάσιμος

Ἐσύ πού στερεώσες ἐξ ἀρχῆς τοὺς οὐρανοὺς μέ σοφία, καὶ σταθεροποίησες τὴ γῆ ἐπάνω στὰ νερά, Ἐσύ στήριξέ με, Χριστέ, ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς Ἐκκλησίας, διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Φιλάνθρωπε.

Τὸν Ἀδάμ πού καταδικάσθηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, τὸν ἀπάλλαξε, Χριστέ, ἀπὸ τῆν καταδίκη τὸ σωτηριῶδες Πάθος σου· Διότι χωρὶς νὰ εἶσαι ὑπεύθυνος ἁμαρτίας, μέ τὴν πείρα τοῦ θανάτου φάνηκες ὡς ἁμαρτωλός ὁ ἀναμάρτητος.

Τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως ἔλαμψε ὁ Θεός μου, ὁ Ἰησοῦς, σέ ὅσους ἦταν καθισμένοι στό σκοτάδι καὶ στή σκιά τοῦ θανάτου, καὶ μέ τῇ Θεότητά του, ἀφοῦ δέσμευσε τὸν ἰσχυρό, ἄρπαξε τὰ ὑπάρχοντά του.

Θεοτοκίον.

Ἀναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, Θεοτόκε· Διότι ἐσύ μόνο δέχθηκες τὸν ἀχώρητο Θεό στὴν κοιλιὰ σου, ἀμόλυντη· Γί' αὐτὸ ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ μακαρίζουμε πάντοτε μέ ὕμνους.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐπειδὴ προηγουμένως ἔδειξα ἀπειθεία στὴν ἐντολή, αὐτοῦ πού μέ ἔπλασε ἀληθινά, Κύριε, ἐσύ μέ ἀποξένωσες· ἀλλὰ ἀφοῦ πῆρες τὴ μορφή μου καὶ μέ ἐκπαίδευσες στὴν ὑπακοή, μέ ἔκανες δικό σου μέ τῇ σταύρωσιν.

Ἐσύ πού γνωρίζεις προκαταβολικά τὰ πάντα, Κύριε, καὶ μέ τῇ σύνεσῃ σου ἔκανες τὰ καταχθόνια, δέν ἀπαξίωσες, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τῇ συγκατάβασί σου, νὰ

ἀναστήσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Τῆς Θεοτόκου.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε,
τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν
περιστάσεων.

Εὐας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις
γέγονας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε
κυήσασα.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἰερωσύνην ἱεράν, οἱ ἱερεῖς καὶ Ποιμένες,
ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως,
κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κετεκόσμησαν,
διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ὁραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης
καλλοποιῆας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς
φωστήρες, οὐρανῶσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν
Ἅγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως,
κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῶ, τῶν μακαρίων οἱ
δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες,
ἐπληρώσαντο μονάς, τὰς οὐρανίους χαίροντες·
ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως
ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν
Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομητορ, ὃν νεάνιδες
ἀγναί, θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω
πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

ἀναστήσεις αὐτὸν πού πλάσθηκε κατὰ τὴν εἰκόνα σου,
δηλαδή ἐμένα.

Τῆς Θεοτόκου.

Δὸς μας βοήθεια μέ τις ἱκεσίες σου, Πάναγνη,
ἀποκρούοντας τις ἐπιθέσεις τῶν δυσκόλων περιστάσεων.

Ἐγινες ἐσὺ ἐπανόρθωση τῆς Εὐας τῆς προμήτορος,
ἐπειδὴ ἐγέννησες, Θεοτόκε, τὸν ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς στὸν
κόσμο.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀφοῦ ντύθηκαν τὴν ἀγία Ἰερωσύνη οἱ Ἰερεῖς καὶ
Ποιμένες, Χριστέ, καὶ τὴν διαχειρίσθηκαν μέ σύνεση,
τὴν ἐστόλισαν ἐπάξια, ἐπειδὴ ὑπῆρξαν ἀληθινὰ πλού-
σιοι μέ τό λόγο τῆς διδασκαλίας.

Ἀφοῦ γίνατε ὠραῖοι μέ τὴν ὁμορφιά τῆς πρώτης κα-
λοσύνης, Ἅγιοι, καὶ φανήκατε σταθεροί ὡς ἀστέρια, κά-
νατε τὴν Ἐκκλησία οὐρανὸ στολίζοντάς την μέ ποικί-
λους τρόπους ὁ καθένας ἀπὸ ἄλλη πλευρά.

Ὑπακούοντας στό νόμο σου τά πλήθη τῶν μακαρί-
ων ἁγίων, ἀφοῦ φωτίσθηκαν μέ ἀρετές πολλῶν τρόπων,
κληρονόμησαν χαίροντας τις οὐράνιες κατοικίες. Διότι
ὅλοι, ὁ καθένας μέ διαφορετικὸ τρόπο ἐκπλήρωσαν τις
ἀρετές.

Θεοτοκίο.

Ἀπὸ παρθενικῆ κοιλιά γέννησες γιὰ μᾶς, Μητέρα
τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού προέρχεται ἀπὸ τὸν
Θεό· Τὸν ὁποῖο ἀγάπησαν ἀγνές νέες, ὅπως ἀρμόζει
στὸν Θεό, καὶ ὅλες φανερά τὸν ἀκολούθησαν

Μικρά Συναπτή: (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σύ εἶ ... Σελ. 18). Κοντάκιον. Ἀναστάσιμον. Ἐξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεῶτας ἡγείρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας, καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμου τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Πολυέλεε. Οἶκος. Ἀναστάσιμος. Τὰ τοῦ, Αἰδοῦ σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας Μακρόθυμε, Γυναιξὶ Μυροφόροις συνήνησας, ἀντὶ λύπης, χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμήνυσας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτῆρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλάνθρωπε· διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε. Καθίσματα. (Τῶν Ἁγίων Πάντων). Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἁγίαν μνήμη, τελοῦντες Χριστὲ ὁ Θεός, πάντα συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι. Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλάνθρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν		ἀκολουθώντας ἀπὸ πίσω σου. Μικρὴ Συναπτή: (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σύ εἶ ... Σελ. 18). Κοντάκιον. Ἀναστάσιμο. Ὅταν ἀναστήθῃς ἀπὸ τοῦ μνήμα, ἀνέστησες τοὺς νεκροὺς, καὶ ὕψωσες τὸν Ἀδὰμ· Καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεώς σου, καὶ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου πανηγυρίζουν γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου, Πολυέλεε. Οἶκος. Ἀναστάσιμος. Ἀφοῦ λαφυραγώγησες τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκροὺς, Μεγαλόψυχε, συνάντησες τίς Μυροφόρες γυναῖκες φέροντας χαρὰ ἀντὶ λύπης· Καὶ στοὺς Ἀποστόλους ἐμήνυσες τὰ σημάδια τῆς νίκης, Ζωοδότα Σωτῆρα μου, καὶ φώτισες τὴν κτίση, Φιλάνθρωπε· Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος χαίρεται συγχρόνως γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου, Πολυέλεε. Καθίσματα: (Τῶν Ἁγίων Πάντων). Χριστὲ Θεέ μας, ἐκτελώντας τὴν ἁγία μνήμη τῶν Προπατόρων, τῶν Πατέρων, τῶν Πατριαρχῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἱεραρχῶν, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ὁσίων σου, τῶν Ἀσκητῶν καὶ τῶν Δικαίων καὶ κάθε ὀνόματος πού εἶναι γραμμένο στό Βιβλίο τῆς Ζωῆς, ὅλους τοὺς παρακινοῦμε νά πρεσβεύουν καὶ σέ παρακαλοῦμε· Δῶσε εἰρήνη στὸν κόσμο σου διὰ μέσου αὐτῶν ὡς φιλάνθρωπος, γιὰ νά φωνάζουμε δυ-

βουλῆ Ἁγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ
δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ
πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγῆ, νεφέλην
ὑμνήσωμεν τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν
Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς
οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι
σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ
ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο
βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς
προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

«Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ
Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς
κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν
ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ
σοι κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα
φιλάνθρωπε».

Σὺ δυσμενῆ, ὄντα με λίαν ἠγάπησας, σὺ
κενώσει, ξένη καταβέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς,
εὐσπλαγχνε Σωτῆρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου, τὴν ὕβριν
μὴ ἀνηνάμενος, καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει, τῆς
ἀχράντου σου δόξης τὸν πρὶν ἠτιμωμένον
ἐδόξασας.

Τίς καθορᾶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ
πάθους, θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ

νατὰ ὅλοι σ' ἐσένα· Ὁ Θεός πού δοξάζεσαι μέσα στό συ-
νέδριο (στή συνάθροιση) τῶν Ἁγίων σου, Ἐσύ εἶσαι
ἀληθινά πού δόξασες ἐπάξια τὴ μνήμη τους.

Θεοτοκίο.

Τὴν οὐράνια πύλη καὶ κιβωτό, τὸ πανάγιο ὄρος, τὴ
φωτεινὴ νεφέλη, ἅς ὑμνήσουμε, τὴν οὐράνια σκάλα, τὸν
λογικὸ Παράδεισο, τὴ λύτρωση τῆς Εὐας, τὸ μέγα κει-
μήλιο ὅλης τῆς οἰκουμένης· Διότι διὰ μέσου αὐτῆς
πραγματοποιήθηκε στὸν Κόσμο σωτηρία καὶ συγχώρη-
ση τῶν παλαιῶν ἀμαρτημάτων. Γί' αὐτὸ καὶ λέμε δυνα-
τά σ' αὐτὴν· Πρέσβευε στὸν Υἱό καὶ Θεό σου, νά δωρίσει
σγχώρηση πταισμάτων, σ' ἐκείνους πού προσκυνοῦν μέ
εὐσέβεια τὴν πανάγια γέννησή σου.

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Ἐσύ εἶσαι ἰσχὺς μου, Κύριε, Ἐσύ καὶ δύναμή μου·
Ἐσύ εἶσαι Θεός μου, Ἐσύ εἶσαι τὸ ἀγαλλιάμά μου. Ἐσύ ὁ
ὁποῖος δέν ἐγκατέλειψες τίς πατρικὲς ἀγκάλες,
ἐπισκέφθηκες ὅμως τὴ δική μας πτωχεία. Γί' αὐτὸ μαζί
μέ τὸν Προφήτη Ἀββακούμ σου φωνάζουμε· Δόξα στή
δύναμή σου, Φιλάνθρωπε.

Ἐσύ, ἐνῶ ἡμουν ἐχθρός σου, πολὺ μέ ἀγάπησες· Ἐσύ
μέ ταπείνωσε παράξενη κατέβηκες στή γῆ, εὐσπλαχνε
Σωτῆρα, χωρὶς νά περιφρονήσεις τὴν προσβολὴ τῆς
ἐσχάτης καταπτώσεώς μου. Καὶ παραμένοντας στό
ὑψος τῆς ἀνέκφραστης δόξας σου, ἐδόξασες ἐμένα τὸν
πρὶν ἐξευτελισμένο.

Ποιός δέν ἀπορεῖ τώρα, Δέσποτα, βλέποντας νά κα-
ταλύεται ὁ θάνατος μέ Πάθος, νά φεύγει ἡ φθορά μέ

φεύγουσιν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἄϊδην πλούτου κενούμενον. Τῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ ἑσταυρωμένου, τὸ ἐξαισίον ἔργον φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Σταυροαναστάσιμος.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρανόμων παῖδες φιλάνθρωπε, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντα συνανέστησας τοὺς ἐν Ἄϊδι νεκρούς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης, Ἀειπάρθενε.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀνακραθεῖς, ὄμιλος ὁ τῶν Ἁγίων σου, δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ

Σταυρό, νὰ ἀδειάζει μέ θάνατο ὁ ἄδης ἀπὸ τὸν πλοῦτο του; Τὸ ἐξαισίον αὐτὸ ἔργο εἶναι τῆς δικῆς σου δυνάμεως, τοῦ ἑσταυρωμένου, Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ ὑπάρχεις καύχημα τῶν πιστῶν, Ἀνύμφυτη, Ἐσύ προστάτις, Ἐσύ καὶ καταφύγιον τῶν χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμάνι· Διότι φέρεις τίς προσευχές μας πρὸς τὸν Υἱό σου, Πανάμωμη, καὶ σώζεις ἀπὸ κινδύνους αὐτοῦς πού σε ἀναγνωρίζουν μέ πίστη καὶ πόθο ἀγνή Θεοτόκο.

Σταυροαναστάσιμος

Στὸν Σταυρό σε κάρφωσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν παρανόμων, Φιλάνθρωπε· Μέ τὸν ὁποῖο ἔσωσες ὡς εὐσπλαχνος, αὐτοῦς πού δοξάζουν τὰ παθήματά σου.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸ μνήμα, ἀνέστησες μαζί σου ὄλους τοὺς νεκρούς, πού ἦταν στὸν ἄδη, καὶ φώτισες ὡς εὐσπλαχνος, αὐτοῦς πού δοξάζουν τὴν Ἀνάστασή σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ἐσύ, ὁ ἀγρός πού δέν ὀργώθηκε, ἡ ὁποία βλάστησες τὸ στάχυν, τὸ ὁποῖο παρέχει στὸν κόσμον ζωὴ, Θεοτόκε, σῶζε αὐτοῦς πού σε ὑμνοῦν.

Ὅλοι οἱ φωτισμένοι σε ἀναγνωρίζουμε Θεοτόκο, Πάναγνη, Διότι γέννησες τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, Ἀειπάρθενε (παντοτεινὴ Παρθένη).

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀφοῦ ἀναμείχθηκε μ' ἐσένα τὸ πλῆθος τῶν Ἁγίων σου καὶ αἰσθανόμενο ἠδονὴ μέ τὴν παρουσία σου, μέ

καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν τὴν ἀκατάλυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σὲ παντεπόπτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἔνδοξοι Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρτύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ θεουργῷ χρίσματι τὸ πρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἠγλαϊσμένοι πανόλβιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λαβόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκός, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύματι, θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητικῶς τούτου τὰς ὁρμάς, τὰς ἀκατασχέτους, νηστεία καταμαράναντες, καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας, τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων εἰλήφατε.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρτυρος, τὰς βασάνους, ἄγαν ὑπεμείνατε, καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις, ἀθλοῦντες σώμασιν ἔνδοξοι, καὶ νῦν τῆς βασιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς ἰάσεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέτοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευσάμεναι, καὶ ἄθλοις παμποικίλοις διὰ σοῦ κοσμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ

εἰλικρίνεια καὶ καθαρότητα καὶ ἀγαλλίαση χορεύει μαζί με τοὺς Ἀγγέλους τὸν ἀκατάλυτο χορὸ (πού δέν σταματᾷ) γύρω ἀπὸ σένα πού βλέπεις τὰ πάντα, ἐσένα τὸν Θεό καὶ Κύριο.

Μέ νεανικό φρόνημα, ἔνδοξοι Ἱερομάρτυρες, φορέσατε τὸ στεφάνι τῶν Μαρτύρων, στολισμένοι προηγούμενος, πανευτυχεῖς, μέ τὸ χρίσμα τῆς Ἱερωσύνης πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό· Γί' αὐτὸ ἀφοῦ λάβατε ἐπάξια διπλά στεφάνια, αἰώνια σκιρτᾶτε ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Ὅλο τὸ σαρκικό φρόνημα τὸ ὑποτάξατε στό Πνεῦμα, ἐπειδὴ εἶχατε μέσα σας τὸν Θεό, μαραινόντας ἀσκητικά μέ νηστεία τίς ἀσυγκράτητες ὁρμές του· Καί τώρα πυρπολημένοι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀπάθειας λάβατε τίς ἀμοιβές τῶν κόπων σας.

Ὡς Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ τοῦ Πρωτομάρτυρα ὑπεμείνατε μέ ὑπερβολή τὰ βάσανα καὶ μέ κατρερία καὶ γενικά ἀγωνιζόμενοι ὡς μέ ξένα σώματα, ἔνδοξοι· Καί τώρα, ἀφοῦ ἀναδειχθήκατε κληρονόμοι τῆς Βασιλείας, πηγάζετε τίς θεραπείες στοὺς πιστοὺς.

Θεοτοκίο.

Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ἔγινες Θεογεννήτρια· Διότι τὸν πραιώνιό του Λόγο γέννησες σωματικά γιὰ χάρη μας, μέ τὴ χάρη τοῦ ὁποῖου καὶ γυναῖκες πού ἔζησαν μέ ἀγιότητα, καὶ στολίσθηκαν μέ πολυποικίλους ἄθλους διὰ μέσου σου, διόρθωσαν τὴν πτώση τῆς Προμήτορος (τῆς Εὔας).

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

Γιατί μέ ἀπώθησες ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου Ἐσύ τὸ φῶς

φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Περιθέσθαι ἠνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους σου, Σῶτερ, παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτοπλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων, τὸν χιτῶνα, Χριστέ, τῆς νεκρώσεως.

Ἐκ χοῶς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν μου ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ ἀγήρω, Χριστέ, κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν, βασιλικὴν ὡσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀπαστρέπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπίπτομεν, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος, τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον, κλύδωνα τῶν παθῶν

τὸ ἄδυτο (τὸ ἀβασίλευτο), καὶ μέ κάλυψε τὸ ξένο σκοτάδι ἐμένα τὸν ταλαίπωρο; Ἀλλὰ ἐπίστρεψε καὶ κατεύθυνε τίς πορεῖες μου πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, σέ παρακαλῶ.

Ἀνέχθηκες νὰ περιβληθεῖς μέ πορφύρα πρὸ τοῦ πάθους σου, Σωτήρα, ἔμπαιζόμενος, περιορίζοντας ἔτσι τὴν ἀπρεπῆ γύμνωση τοῦ πρωτοπλάστου, καὶ νὰ καρφωθεῖς στὸν Σταυρὸ ἀφαιρώντας τὸ χιτῶνα τῆς νεκρώσεως.

Ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ θανάτου ἀνωκοδόμησες τὴν οὐσία μου μέ τὴν ἀνάσταση, καὶ τὴν ἔκανες ἀγέραστη, Χριστέ, ἀναδεικνύοντάς την πάλι ὡς βασιλικὴ εἰκόνα, νὰ ἀστράφτει μέ τὸ φῶς τῆς ἀφθαρσίας.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ ἔχεις μητρικὸ θάρρος πρὸς τὸν Υἱό σου, Πάναγνη, σέ παρακαλοῦμε, μὴ παραβλέψεις τὴ φροντίδα γιὰ μᾶς, πού εἴμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο γένος μ' ἐσένα, διότι μόνο ἐσένα προβάλλουμε ὡς σπλαχνικὴ συγχώρηση πρὸς τὸν Κύριο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁδήγησέ μας μέ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ· Διότι μέ αὐτόν πέφτουμε μπροστά σου· Καὶ δός μας τὴν εἰρήνην, Φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησε, Θεέ μας, τὴ ζωὴ ἡμῶν οἱ ὁποῖοι ὑμνοῦμε τὴν Ἀνάστασή σου, καὶ δός μας τὴν εἰρήνην, Φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου.

Κατεύνασε (καταπράννε) τὴν ἀκατάστατη τρικυμία

μου, ἢ Θεὸν κηήσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τὰ συστήματα.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Προορᾶν ὡς Προφῆται, θεῖοι τὰ ἐσόμενα κατηξιώθητε, ἃ ἐπιποθοῦντες, εὐγενεῖα ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτούς, ὧ θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται θείοις χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ διδασκάλων, καὶ δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρῶντες, τὴν τῶν σῶν Ἁγίων ὀμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλη, καὶ λαμπάσιν ἀσβέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν θεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερθαύμαστον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσασαι γυναῖκες πάνσεμνοι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι

τῶν παθῶν μου, ἐσὺ πού γέννησες τὸν Θεὸ τὸν Κυβερνήτη καὶ Κύριο.

Λατρεύουν τὸν Υἱό σου, ἀμόλυντη Θεοτόκε, τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ὡς θεϊκοὶ Προφῆτες καταξιωθήκατε νὰ βλέπετε τὰ μέλλοντα, τὰ ὁποῖα ποθώντας μὲ ψυχικὴ εὐγένεια καθαρίσατε τοὺς ἑαυτοὺς σας μὲ τὴ σεμνὴ ζωὴ σας, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θεοφόροι (ἐσεῖς πού εἶχατε τὸ Θεὸ μέσα σας).

Ὁ ὄμιλος τῶν Ἁγίων τώρα στολιζέται μὲ θεῖα χαρίσματα, ὅλοι ὅσοι ὑπῆρξαν πρὶν ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ, οἱ Πατριάρχες, οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι, καὶ τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ἀσκητῶν καὶ τῶν Διδασκάλων καὶ τῶν Δικαίων, μαζί μὲ τοὺς Ἱερομάρτυρες.

Βλέποντας σήμερα τὴ σύναξη τῶν Ἁγίων σου, νὰ λάμπει ἀπὸ τὴ δική σου λάμψη, καὶ ἀπὸ τίς ἄσβεστες λάμπεις τῆς χάριτος σου, Σωτήρα, ἀνυμνοῦμε ἀκατάπαυστα, φιλάνθρωπε, τὸ δικό σου θεϊκό πλοῦτο τῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν ἀφθονία τους.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ ἀγάπησαν τὸν ὑπερθαύμαστο Υἱό σου οἱ πάνσεμνες γυναῖκες, Πάναγνη, δέ λογάριασαν καθόλου τὰ εὐχάριστα τῆς ζωῆς ἐπιθυμώντας μὲ ἔρωτα μόνο τὴ δική του αἴγλη καὶ θεϊκὴ λάμψη.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Συγχώρησέ με, Σωτήρα, διότι πολλές εἶναι οἱ

μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε, δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Διὰ ξύλου κραταιῶς, κάθειλέ με ὁ ἀρχέκακος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστὲ κραταιότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ᾠκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σου αἵματι, καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθειήμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Σταυροαναστάσιμος.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἰατρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθειῖσαν, ἐν τῇ Ἐδέμ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτου ὁ λυτρωτῆς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασιλείον λύση, καὶ τοῖς ἐν Αἰδῇ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα

ἀνομίες μου· Καὶ σέ παρακαλῶ βγάλε με ἀπὸ τὸν βυθὸ τῶν κακῶν· Διότι σ' ἐσένα φωνάζω, καὶ ἐπάκουσέ με ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Μέ ξύλο μέ ἔρριξε κάτω δυνατὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κακοῦ· Ὅμως Ἐσύ ὁ ἴδιος, Χριστέ, τὸν κατέβαλες μέ τὸ Σταυρὸ πῖο δυνατὰ, παραδειγματίζοντας ἔτσι αὐτόν, καὶ ἀναστήνοντας τὸν πεσμένο ἄνθρωπο.

Ἐσύ σπλαχνίσθηκες τὴν Ἱερουσαλήμ μέ τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸ μνήμα, κάνοντάς τὴν καινούρια, ἀντὶ παλαιᾶς πού ἦταν, ὡς εὐσπλαχνος μέ τὸ θεϊκό σου αἶμα. Καὶ τώρα, Χριστέ, βασιλεύεις σ' αὐτὴν αἰώνια.

Θεοτοκίο.

Εἶθε νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ φοβερά πταίσματά μας, Ἄγνή Θεογεννήτρια, καὶ νὰ ἐπιτύχουμε, Πάναγνη, τὸ θεϊκό φωτισμὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ σένα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐάπλωσες τὰ χέρια στό Σταυρὸ, γιὰ νὰ θεραπεύσεις τὸ χέρι τοῦ Πρωτοπλάστου, πού ἀπλώθηκε χωρὶς ἐγκράτεια πρὸς τὸν καρπὸ μέσα στόν παράδεισο, καὶ γεύθηκες τὴ χολή πού σοῦ ἔδωσαν, Χριστέ· Καὶ ἔσωσες ὡς δυνατός, αὐτούς πού δοξάζουν τὰ Παθήματά σου.

Ὁ λυτρωτῆς γεύθηκε θάνατο, γιὰ νὰ καταλύσει καὶ τὴν ἀρχαία καταδικαστικὴ ἀπόφαση καὶ τὸ βασιλείο τῆς φθορᾶς, καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντὰ σ' αὐτούς πού ἦταν στόν ἄδη, τοὺς ἀνέστησε ὁ Χριστός, καὶ ἀνέστησε ὡς δυνατός, αὐτούς πού ὑμνοῦν τὴν Ἀνάστασή του.

Τῆς Θεοτόκου.

Σέ κηρύττουμε οἱ πιστοί, Θεοτόκε, ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ

ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν. Ἐοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονῶς ὁ τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. Τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὡς ἔντιμον ἐκλεκτόν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν. Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος στάξασαι, σὺν ὕδατι θεουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὁμήγουριν, τῶν Ἁγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν. Ὑμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἔνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμψαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερεῶς ἀθλήσεως. Θεοτοκίον. Μητέρα παναληθῆ, Θεοῦ σε πάντες γινώσκομεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθειῖσα πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθλησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως. Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Σοὶ γὰρ εἶ... Σελ. 21). Κοντάκιον. Τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῶ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοὶ Κύριε, τοὺς		κιβωτό καὶ νυμφικὸ θάλαμο ἔμψυχο καὶ πύλη οὐράνια. Ἀφοῦ ἔγινε καταστροφέας τῶν εἰδώλων ὡς Θεός, ὁ Υἱός σου, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖται μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τῶν Ἁγίων Πάντων. Οἱ Ἅγιοι, Κύριε, ἀφοῦ σέ βρῆκαν ὡς πολύτιμη ἀκρογωνιαία πέτρα, πού τοποθετήθηκε στήν Ἱερουσαλήμ ὡς θεμέλιο ἀσάλευτο, ἔκτισαν ἐπάνω τοὺς ἑαυτοὺς τους ὡς πέτρες ἐκλεκτές. Ὅταν τραυματίσθηκε ἡ πλευρά σου, ἔσταξαν ρανίδες αἵματος μαζί με νερό πού θεοποιεῖ, καὶ ἀναδημημιούργησαν τὸν κόσμο καὶ προσκάλεσαν τὸ ἱερό σύνολο ὄλων τῶν Ἁγίων, Εὐεργέτα. Ὑμνοῦμε με μεγάλη εὐσέβεια τὸ θεϊκὸ νέφος τῶν Μαρτύρων, τὸ ὁποῖο ἔγινε λαμπρό με τῇ χάρι, καὶ ἔλαμψε περισσότερο με τὴν πορφύρα τοῦ αἵματος καὶ τὸ βασιλικὸ ἔνδυμα τῆς σταθερῆς ἀθλήσεώς τους. Θεοτοκίο. Ὅλοι σέ ἀναγνωρίζουμε ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐνδυναμώθηκε ἡ φύση τῶν γυναικῶν, Παναμόλυνη, καὶ ἀγωνίσθηκε γιὰ τὸν Χριστό, καὶ με εὐσέβεια γέμισε ἀπὸ κάθε ἀρετῆ. Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. Σοὶ γὰρ εἶ... Σελ. 21). Κοντάκιο. Τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὡς ἀπαρχές (πρῶτα προϊόντα) τῆς φύσεως στοῦ Δημιουργοῦ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη σου προσφέρει, Κύριε,

θεοφόρους Μάρτυρας, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Οἶκος. Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῆ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω τὸν τύπον ἐπέχουσαν, καὶ Χριστῷ ἐκβοῶσαν· Θεός μου εἶ· Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐν Ἀσία, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ, Ἁγίων πάντων Ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι. Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμῶν τοὺς φίλους. Εἴ τις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίτω.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόφρων. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

Ἰδιὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

τούς θεοφόρους Μάρτυρες. Μέ τις ἰκεσίες αὐτῶν φύλαξε, Πολυέλε, τὴν Ἐκκλησία σου σέ βαθιά εἰρήνῃ διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου.

Οἶκος. Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Αὐτοὶ ποὺ μαρτύρησαν σέ ὅλη τὴ γῆ, καὶ μετατέθηκαν στοὺς οὐρανοὺς, ποὺ μιμήθηκαν τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφαιροῦν τὰ δικά μας πάθη, σήμερα συγκεντρώνονται ἐδῶ δείχνοντας τὴν Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων (τῶν ἐκλεκτῶν), ἡ ὁποία κατέχει τὸν τύπο τῆς οὐράνιας Ἐκκλησίας καὶ φωνάζει δυνατὰ στὸν Χριστό· Εἶσαι ὁ Θεός μου· Ἐσὺ μέ τις πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου φύλαξέ με, Πολυέλε.

Συναξάριο

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἐορτάζουμε τὴν ἐορτὴ ὅλων τῶν Ἁγίων, σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη, στὴν Ἀσία, στὴ Λιβύη καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στό Βορρᾶ καὶ στό Νότο.

Ὑμῶ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἐάν κάποιος πρόκειται νά ἀγιάσει, ἄς εἰσέλθει μέσα σέ ὅλους τοῦ Ἁγίου.

Μέ τις πρεσβεῖες τῆς ἀγνῆς Μητέρας σου, Χριστέ Θεέ μας, καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων σου ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες, ἐλέησε καὶ σῶσε μας ὡς φιλόφρων. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 58-60).

Ἰδιὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτε· διὰ τοῦτο οἱ Παιδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἡ ἔνδοξος κένωσις, ὁ θεῖος πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυροῦ ὀρῶντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη, τὸ πρὶν διῶκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντες σε καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθές, συμφυές καὶ συναῖδιον.

Σταυροαναστάσιμος.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίριμον, πάντα ἐρρύσω φθορᾶς· ἢ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ

Κάποτε στή Βαβυλώνα ἡ φωτιά ντράπηκε τὴν κάθοδο τοῦ Θεοῦ. Γί' αὐτὸ οἱ νέοι μέσα στοῦ καμίνι χορεύοντας μέ χαρούμενα πόδια ὡς μέσα σέ λιβάδι ἔψαλλαν· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ἡ ἔνδοξη ταπείνωσή σου, ὁ θεϊκὸς πλοῦτος τῆς σοφίας σου, Χριστέ, ἀφήνει κατάπληκτους τοὺς Ἀγγέλους, καθὼς σέ βλέπουν νά καρφώνεσαι στὸν Σταυρό, γιὰ νά σώσεις ἐκείνους, πού μέ πίστη κραυγάζουν· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Μέ τῇ θεϊκῇ κάθοδό σου γέμισαν ἀπὸ φῶς τὰ καταχθόνια, καὶ ἐκδιώχθηκε τὸ σκοτάδι πού κυριαρχοῦσε πρὶν. Γί' αὐτὸ ἀναστήθηκαν οἱ φυλακισμένοι ἀπὸ αἰῶνες κραυγάζοντας· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Τριαδικό.

Κύριο τῶν πάντων, ἀλλὰ ἑνὸς μόνου Μονογενοῦς Υἱοῦ Πατέρα σέ κηρύττουμε θεολογώντας ὀρθόδοξα, καὶ ἀναγνωρίζοντας ἕνα Πνεῦμα ἐκπορευόμενο ἀπὸ σένα, τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ στὴν εὐθεία ὁδό, καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια θεϊκὴ φύση καὶ μαζί σου αἰώνιο.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐφερες τὴ σωτηρία μέσα στὴν οἰκουμένη, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τίς προφητεῖες· Διότι ἀφοῦ ὑψώθηκες στοῦ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, κάλεσες κοντά σου ὄλους, οἱ ὁποῖοι μέ πίστη κραυγάζουν· Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Αφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο ὡς ἀπὸ ὕπνου, Εὐσπλαχνε, ἀνέστησες μαζί σου τὸν κόσμον· Καὶ ἡ κτίση τό

τῶν Αποστόλων, κηρυττόντων τὴν Ἑγερσιν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ράβδος ἔφυς Παρθένε, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἁγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαύομενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἑκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τοὺς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

πιστοποιεῖ (βεβαιώνεται γι' αὐτό) με τοὺς Ἀποστόλους, πού κηρύττουν τὴν Ἀνάστασι· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ πῆρες σάρκα ἀπὸ παρθενικά σπλάχνα, ἐμφανίσθηκες γιὰ τὴ σωτηρία μας· Γι' αὐτό ἀναγνωρίζοντας τὴ Μητέρα σου ὡς Θεοτόκο κραυγάζομε ὀρθόδοξα· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἀναδείχθηκες, Παρθένε, βλαστὰρι ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐσὺ ἡ Παμμακάριστη, ἡ ὁποία ἀνθοφορεῖς καρπὸ σωτηρίας, σ' αὐτούς πού με πίστη κραυγάζουν στὸν Υἱό σου· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τὰ τάγματα τῶν Ἁγίων ὑμνώντας ἀκατάπαυστα Ἐκεῖνον πού ἀναπαύεται ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους ἀπολαμβάνουν τώρα θεϊκὴ ἀπόλαυση, καὶ μὲ χαρὰ πανηγυρίζουν ψάλλοντας· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἐχοντας φωτισθεῖ οἱ τάξεις τῶν Ἁγίων μὲ τίς θεϊκὲς λάμπεις τῆς τρίφωτης φωτοχυσίας θεολογοῦν μὲ εὐσέβεια Μονάδα μὲ τρία Πρόσωπα, τὸν Πατέρα, πού δέν ἔχει ἀρχὴ μαζί μὲ τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὅταν ἐμφανισθεῖς μὲ τὴν ἀνείπωτη δόξα σου ὡς Θεὸς μεταξύ θεῶν (τῶν Ἁγίων) δίνοντας στὸν καθένα ὅ,τι τοῦ ἀξίζει, καὶ θὰ δίνεις τὰ στεφάνια, τότε ἀξιώσέ μας ὅλους νὰ σοῦ ψάλλουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Ἁγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντός κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμπάλωμεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορείαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, ἀγάλλου, βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν, ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντός θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄιδου τὴν ἰσχύν. Ὅν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται, ὁ μέγалаυχος πέπτωκεν, ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνῶρθωται, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἦνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητόν κατεπόθη· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς

Χαρούμενοι ἅς ὑμνήσουμε τὴ συνάξιν ὅλων τῶν Ἁγίων, πού συγκροτεῖται μαζί ἀπὸ κάθε γένος, καὶ ἀξίωμα καὶ τρόπο ζωῆς, καὶ μαζί μέ αὐτούς ἅς ψάλουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Στὴ Μαρία, τὴν ἀγνή καὶ Παναγία Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ ὄλες οἱ νέες, ἀφοῦ συγκροτήσετε ἱερό χορευτικό ὄμιλο, φωνάξτε μεγαλόφωνα· Σκίρτα ἀπὸ ἀγαλλίαση, ἐσὺ πού ἀναβλύζεις σ' ἐμᾶς τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

Ὁ τύραννος τῶν Βαβυλωνίων διέταξε μέ μεγάλη μανία, νά κάψουν ἑπτὰ φορές τὸ καμίνι γιὰ τοὺς θεοσεβεῖς νέους. Βλέποντάς τους ὁμως νά ἔχουν σωθεῖ μέ ἀνώτερη δύναμη κραύγαζε· Τὸν δημιουργό καὶ Λυτρωτὴ ἐσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ ἡ θεϊκὴ δύναμις ἔλαμψε, μέσα σέ ὅσα ἔχουν σχέση μ' ἐμᾶς· Διότι ἀφοῦ γεύθηκε σωματικὰ θάνατο Σταυροῦ γιὰ τὸν καθένα, κατέλυσε τοῦ ἄδη τὴ δύναμη· Γι' αὐτὸ ἀκατάπαυστα οἱ νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ σταυρωμένος ἀναστήθηκε. Ὁ καυχησιάρης (ὁ διάβολος) κατέπεσε· Ὁ ἄνθρωπος πού συντρίφθηκε ἀνορθώθηκε· Ἡ φθορὰ ἐξορίσθηκε, καὶ ἀνθίσε ἡ ἀφθαρσία· Διότι ἡ ζωὴ κατάπιε τὴ θνητότητα. Ἐσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον

ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῆ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν,
αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως,
Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός,
καὶ συμβασιλεῦον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες
εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χειράς μοι ἐκτείναντα τῷ
γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ
εὐσχήμονι θάλψει γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, Αἰδου με ὑψώσαντα τὸν
πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος
τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον,
καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις
καθ' ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν,
Αγνή, εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὑπερφυσικὰ τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτήρα, Θεὸν
Λόγον τέτοκα, Παρθένη· Ὅθεν σέ ὑμνοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται,
Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος,

σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τριαδικό

Τὴν τριφεγγη Θεότητα, πού ἀκτινοβολεῖ ἐνιαία
λάμψη, ἢ ὁποία προέρχεται ἀπὸ μιά τριπρόσωπη φύση,
δηλαδή ἀπὸ τὸν ἄναρχο Γεννήτορα (τὸν Πατέρα), τὸν
Λόγο τοῦ Πατρός μὲ τὴν ἴδια φύση, καὶ τὸ ὁμοούσιο
Πνεῦμα πού βασιλεύει μαζί τους, ἐσεῖς νέοι
δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψώνετε τὸν σέ
ὅλους τοῦ αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἐπάνω στό σταυρικό ξύλο ἄπλωσε τὰ
χέρια γιὰ χάρις ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤμουν ἀπογυμνωμένος, καὶ
ὁ ὁποῖος μὲ καλεῖ, νά μὲ περιθάλψει μὲ τὴ δική του
ἀτιμωτική γύμνωση, δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου
τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ὑψωσε ἀπὸ τὸν κατώτατο ἄδη ἐμένα
πού ἔπεσα, καὶ μὲ τίμησε μὲ τὴ δόξα τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου
τοῦ Πατέρα, δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύ-
ριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Σβῆσε ἐντελῶς τίς ἐναντίον μας ἐλκυστικές καὶ πύ-
ρινες βολίδες τῶν ἐχθρῶν, γιὰ νά σέ ὑμνοῦμε, Αγνή,
στοὺς αἰῶνες.

Γέννησες ὑπερφυσικά τὸν Δημιουργὸ καὶ Σωτήρα Λό-
γο τοῦ Θεοῦ, Παρθένη· Γι' αὐτό σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς
αἰῶνες.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Σκιρτᾶτε ἀπὸ ἀγαλλίαση ἐσεῖς οἱ Μάρτυρες, οἱ
Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι, τὸ σεβάσμιο σύνολο τῶν

Δικαίων Ὁσίων τε, καὶ Διδασκάλων θεῖος χορός,
σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες· Οἱ
παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι
Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι,
Θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, ταῖς
θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὀμιλοῦντες, καὶ δόξης
τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτίσι, Χριστὸν
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀναφανέντες Ἅγιοι, ὡς φωστήρες πολύφωτοι,
τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε,
ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις κάλλεσιν, ἐν
δικαιοσύνη, σωφροσύνη, ἀνδρεία, φρονήσει τε,
βοῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἰ
θεόφρονες, αἰ τελειωθεῖσαι, ἐν Χριστῷ τῷ
Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ
Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς
προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν
περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα: (Σελ. 25).

Ὡιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς
ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου

Ἱερομαρτύρων καὶ τῶν Ὁσίων, καὶ ὁ ἱερός ὄμιλος τῶν
Διδασκάλων μαζί μέ τίς Μυροφόρες γυναικες
μελωδώντας· Νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ
ὑπερυψώνετε (τόν Θεό) στούς αἰῶνες.

Φορώντας τή λαμπρότητα πού ὑπερβαίνει τόν νοῦ,
Ἅγιοι, γεμάτοι ἀπό θεία εὐφροσύνη καὶ χαρά, εἰσθε θεοὶ
μέ τό πλησίασμά σας πρὸς τόν Θεό, ἐρχόμενοι σέ ἐπαφή
μέ τίς ἀστραπές πού θεοποιοῦν, καὶ φωτισμένοι ἀπό τίς
ἀκτίνες τῆς ἀνέκφραστης δόξας, ὑπερυψώνετε τόν Χρι-
στό σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ ἀναδειχθήκατε, Ἅγιοι, ὡς ἀστέρια πολύφωτα,
λαμπρύνετε τόν οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας μέ ποκίλα χαρί-
σματα καὶ μέ διαφόρων εἰδῶν ὠραιότητες, δηλαδή μέ
δικαιοσύνη, σύνεση, ἀνδρεία, καὶ μέ φρόνηση, φωνάζον-
τας· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώντε τόν Χριστό στούς
αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Μέ εὐφροσύνη ὅλες οἱ θεοσεβεῖς ἀπό τίς γυναῖκες,
οἱ ὁποῖες τελειοποιηθήκατε κατὰ Χριστόν μέ τή χάρη
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περικυκλώνοντας τώρα τὴν ἀγνή
Παρθένο καὶ ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μᾶς
λύτρωσε ἀπό τὴν κατάρα τῆς Προμήτορος Εὐας,
ἀνυμνεῖτε τόν καρπὸ τῆς (τόν Χριστό) στούς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα: (Σελ. 25).

Ὡιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

Ἀναστατώθηκε μέ αὐτό τό γεγονός ὁ οὐρανός, καὶ
τὰ πέρατα τῆς γῆς ἔμειναν ἐκπληκτα, μέ τό ὅτι δηλαδή
ὁ Θεός ἐμφανίσθηκε ὡς ἄνθρωπος σωματικά, καὶ ἡ κοι-

γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία, μεγαλύνουσι».

Τῇ θείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυκῶς συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σεαυτῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπονθῶς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησθε Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἔξαναστάς τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, ἐκ πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Σταυροαναστάσιμος.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

λιά σου ἔγινε πιό εὐρύχωρη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· Γί' αὐτό, Θεοτόκε, οἱ ταξιαρχίες τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων σέ μεγαλύνουν.

Ὑπάρχοντας ἀπλὸς ὡς πρὸς τὴ θεϊκὴ καὶ ἀναρχῆ (προαιώνια) φύση, ἔγινες σύνθετος προσλαμβάνοντας σάρκα, τὴν ὁποία δημοιούργησες γιὰ τὸν ἑαυτό σου, Λόγε Θεοῦ· Καὶ μολονότι πέθανες ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινες ἔξω ἀπὸ τὸ πάθος ὡς Θεός· Γί' αὐτό σέ μεγαλύνουμε μὲ δύο οὐσίες, πού δὲν διαιροῦνται οὔτε συγχέονται.

Αὐτόν πού ἔχεις Πατέρα ὡς πρὸς τὴ θεϊκὴ οὐσία, τὸν ὀνόμασες Θεό σου, ἐπειδὴ κατὰ φύση ἔγινες καὶ ἄνθρωπος, Ὑψιστε, συγκαταβαίνοντας στοὺς δούλους σου (ἡμᾶς)· Ἀφοῦ ἀναστήθηκες ὁμως ἀπὸ τὸ μνήμα, ἔκανες Πατέρα τῶν γηγενῶν κατὰ χάρη, αὐτόν πού εἶναι Θεός καὶ Κύριος, μαζί μὲ τὸν ὁποῖο σέ μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίο.

Φάνηκες, Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, ἐπειδὴ γέννησες ὑπερφυσικά μὲ σῶμα τὸν ἀγαθὸ Λόγο, τὸν ὁποῖο προέβαλε (γέννησε) ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ ὁ Πατέρας πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὡς ἀγαθός. Αὐτόν τὸν Λόγο τώρα τὸν ἐννοοῦμε πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὰ σώματα, μολονότι φόρεσε τὸ σῶμα.

Σταυροαναστάσιμος.

Σέ γνωρίζουμε Υἱό Θεοῦ, ὡς πρὸς τὴ φύση, ὁ ὁποῖος συνελήφθης στὴν κοιλία τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγινες γιὰ μᾶς ἄνθρωπος, καὶ σέ βλέπουμε ἐπάνω στὸν Σταυρό, νὰ πάσχεις βέβαια ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ νὰ μένεις ἀπαθῆς ὡς Θεός.

Λέλνται σκότος ἀμειδές· ἐκ τοῦ Ἰδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων Θεότητος φωτί, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος, ὃν ἐν φύσεσι διτταῖς μεγαλύνομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σε καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀννυνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας, πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθέν, καὶ πιστῶς πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἄθλοις, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστήν, Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀσκηταῖς, θείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐκλειεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὁσίους καὶ Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλικρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότη φωτοειδεῖ, παρεστηκότες

Διαλύθηκε τὸ ἀγέλαστο (τὸ σκυθρωπὸ) σκοτάδι· Διότι ἀπὸ τὸν ἄδη ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοδύνης ὁ Χριστός, φωτίζοντας ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, λάμποντας μὲ τίς λάμψεις τῆς Θεότητος, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε μὲ δύο φύσεις (τῆ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ μνήμη σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ἀναβλύζοντας θεραπείες σέ ὅσους σέ πλησιάζουν καὶ μὲ εὐσέβεια σέ ἀνακηρύττουν Θεοτόκο.

Σέ ἀννυνοῦμε μὲ ψαλμούς, Χαριτωμένη, καὶ ἀσταμάτητα σοῦ προσφέρουμε τὸ Χαῖρε· Διότι ἐσύ πήγασες σέ ὅλους τὴν ἀγαλλίαση.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Θωρακισμένο μὲ ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, καὶ περιφραγμένο τὸ σύνολο τῶν ἐκλεκτῶν πιστῶν, ὑπέμειναν χαίροντας ὅλες τίς ἀπειλές τῶν τυράννων, τὰ βασανιστήρια καὶ τὰ μαστίγια ἔνδοξα, ἔχοντας ὡς πλοῦτο τὸν Χριστό, πού χαρίζει τὴ νίκη στοὺς ἀγῶνες, οἱ Πρωτομάρτυρες τῆς ἀλήθειας.

Ὡς λιμάνι σωτηρίας ἃς ἐγκωμιάσουμε τώρα ἐπάξια τὸ Βαπτιστή, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Προφήτες καὶ τοὺς Μάρτυρες, μαζί μὲ τοὺς Ἀσκητές, τοὺς ἱερούς Διδασκάλους καὶ Ἱερεῖς, τὸ σύνολο τῶν Πατριαρχῶν καὶ τοὺς ἐνδόξους Ἱερομάρτυρες, καὶ τίς γυναῖκες πού ἀγαποῦσαν τὸν Θεό, τοὺς Ὁσίους καὶ τοὺς Δικαίους.

Ἀφοῦ δοκιμασθήκατε μὲ τὴ φωτιά τῶν πειρασμῶν, καὶ δέν γοητευθήκατε ἀπὸ τίς ἀπολαύσεις, ἔνδοξοι, σκιρτᾶτε ἀπὸ ἀγαλλίαση εἰλικρινά στέκοντας κοντά

ἔνδοξοι, δῆμος τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σκιᾶς τε παρειμένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης διεστῶτων συναπτική· διὰ σοῦ γὰρ Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρωποι γεγονασιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τῶν Ἁγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνοῦντες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰωνίοις μελωδήμασι.

Μικρά Συναπτὴ: (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Τοῦ ἤχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω, μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς Μύσταις ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Τῶν Ἁγίων Πάντων

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους, Προφήτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε Ἀσκητὰς καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλοθέους γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καὶ, Ἀγγέλων τὰς

στόν φωτόμορφο θρόνον τοῦ Κυρίου στὰ οὐράνια, ἐσεῖς τό πλήθος τῶν Ἁγίων, ἀφοῦ καταλύθησαν (ἀχρηστεύθησαν) οἱ θαμποὶ καθρέφτες καὶ παραμερίσθηκε ἡ σκιά μὲ τὴν παρουσία τῆς ἀλήθειας.

Θεοτοκίον.

Φάνηκες, Παναγία, συνενωτική, γιὰ ὅσα βρισκόνταν σὲ διάσταση· Διότι διὰ μέσου σοῦ ἀληθινὰ ἐγιναν οἱ ἄνθρωποι συγκάτοικοι μὲ τοὺς Ἀγγέλους στοὺς οὐρανοὺς, καὶ τό μαρτυροῦν τὰ τάγματα ὅλων τῶν Ἁγίων, ὑμνῶντας τὸν Υἱό σου, Παρθένε Θεοτόκε μὲ αἰώνιες μελωδίες.

Μικρὴ συναπτὴ: (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Τοῦ ἤχου.

Ἄς ἔλθουμε μαζί μὲ τοὺς Μαθητὲς στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας, γιὰ νά δοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως τὸν Χριστό, νά λέγει ὅτι ἔλαβε ἐξουσία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἄς μάθουμε πῶς διδάσκει, νά βαπτίζουν τὰ ἔθνη ὅλα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὅτι θά εἶναι μαζί μὲ τοὺς Μαθητὲς, ὅπως ὑποσχέθηκε μέχρι τῆ συντέλεια, τό τέλος, τοῦ κόσμου.

Τῶν Ἁγίων Πάντων

Τὸν Βαπτιστὴ καὶ Πρόδρομο, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Προφήτες, τοὺς Μάρτυρες καὶ τοὺς Ἱεράρχες, τοὺς Ἀσκητὲς καὶ Ὅσιους, τοὺς Ἱερομάρτυρες συγχρόνως, τίς θεοφιλεῖς Γυναῖκες, καὶ ὅλους τοὺς Δικαίους, καὶ τὰ

τάξεις χρεωστικῶς, ὕμνοις καταστέψωμεν
δυσωποῦντες, τῆς δόξης τούτων τεύξασθαι, πρὸς
Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων,
κόλπων πατρῶων ἄχραντε, μὴ ἐκστάς
ἀπορρητῶς, τοῖς κάτω συναναστρέφη, σὺ δὲ
ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ
ἀγνῶν σου αἰμάτων, τούτῳ Ἄγνή, ὑπὲρ λόγον
σάρκα δανεισαμένη, ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου,
λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Ἀναστάσιμα.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου
κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ
Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,
τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ
ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ Φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, τὸν Σταυρὸν
σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ
φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ὅτι νεκροὺς
ἀνιστᾶ καὶ θάνατον κατήργησε· διὰ τοῦτο
προσκυνοῦμεν, τὴν Ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητόν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοι
σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα,
στρατιωταί σε ἐφύλαττον· καὶ ὡς ζωῆς θησαυρόν,

τάγματα τῶν Ἀγγέλων, ἃς τοὺς στεφανώσουμε μὲ
ὕμνους, ὅπως χρεωστοῦμε, παρακαλώντας νὰ βροῦμε
τὴ δική τους δόξα ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστό.

Θεοτοκίο.

Ὁ Χριστὸς πού δοξάζεται στὸν οὐρανὸ ὡς Θεὸς ἀπὸ
τοὺς Ἀγγέλους, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τίς πατρι-
κές ἀγκάλες, μυστηριωδῶς συναναστρέφηκε μὲ τοὺς
κάτω (μὲ τοὺς ἀνθρώπους). Καὶ ἐσύ ὑπῆρξες ἡ αἰτία πού
προκάλεσες αὐτὴ τὴ σωτηρία, Ἄγνή, διότι δάνεισες σ'
αὐτόν σάρκα μὲ ὑπερφυσικὸ τρόπο· Ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζή-
τησε νὰ δώσει στοὺς δούλους σου λύτρωση ἀπὸ τὰ
πταισμάτα.

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Ἀναστάσιμα.

Κύριε, μολονότι στάθηκες μπροστά σέ δικαστήριο
κρινόμενος ἀπὸ τὸν Πιλάτο, ἀλλὰ δὲν ἔλειψες ἀπὸ τὸν
θρόνο καθισμένος μαζί μὲ τὸν Πατέρα· Καὶ ἀφοῦ
ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, ἐλευθέρωσες τὸν κό-
σμο ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ ξένου (τοῦ διαβόλου) ὡς σπλα-
χνικός καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου τὸ Σταυρὸ σου μᾶς
ἔδωσες. Διότι φρίττει καὶ τρέμει μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέ-
πει τὴ δύναμή του, ὅτι δηλαδὴ ἀναστήνει τοὺς νεκροὺς,
καὶ κατήργησε τὸν θάνατο· Γι' αὐτὸ προσκυνοῦμε τὴν
ταφή σου καὶ τὴν Ἀνάσταση.

Κύριε, μολονότι οἱ Ἰουδαῖοι ὡς θνητὸ σέ κατέβασαν
σέ μνημεῖο, ἀλλὰ ὡς Βασιλιά πού κοιμῶταν σέ φύλαγαν
οἱ στρατιῶτες, καὶ ὡς θησαυρὸ τῆς ζωῆς σέ φράγισαν μὲ

σφραγίδι ἐσφραγίσαντο, ἀλλὰ ἀνέστης καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένην ζωὴν ἔδωρήσατο.

Ἐπαθες διὰ σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀθανατίσῃς, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τοὺς Ἁγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῆ ἐθαυμάστωσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ παθήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, προφανῶς ἀναθέμενοι, οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς ἀμάραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν προφήταις, Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσιος Διδάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καὶ γυναικῶν αἰ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ ἀσκήσασαι, τῶν Ἁγίων ἢ πληθὺς, καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παραδείσου οἰκῆτορες.

σφραγίδα· Ἀλλὰ ἀναστήθηκες καὶ πρόσφερες ἀφθαρσία στὶς ψυχές μας.

Ὁ Ἄγγελός σου, Κύριε, πού κήρυξε τὴν Ἀνάσταση, φόβισε τοὺς φύλακες, ἀλλὰ στὶς δέ γυναῖκες φώναξε λέγοντας· Γιατί ζητεῖτε τὸν ζωντανό μαζί μέ τοὺς νεκρούς; Ἀναστήθηκε, διότι εἶναι Θεός, καὶ στήν οἰκουμένην δώρισε ζωή.

Ἐπαθες διὰ τοῦ Σταυροῦ, Ἐσύ ὁ ἀπαθὴς ὡς πρὸς τὴ Θεότητα· Καταδέχθηκες ταφὴν τριήμερη, γιά νά ἐλευθερώσεις ἐμᾶς ἀπό τὴν δουλεία τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νά μᾶς ζωοποιήσεις κάνοντάς μας ἀθανάτους, Χριστέ Θεέ μας, μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Φιλάνθρωπε.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ὁ Θεός ἔκανε ἀξιοθαύμαστους τοὺς Ἁγίους του ἐπάνω στή γῆ· Διότι δέχθηκαν στό σῶμα τους τά στίγματα καὶ τὰ παθήματα Ἐκείνου στολισμένοι μέ αὐτά ἀφιερώνοντάς τα (ἀποδίδοντάς τα) στὶς θεϊκές ὠραιότητες· Αὐτούς ἄς ὑμνήσουμε, ὡς ἀμάραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρια ἀμετακίνητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θύματα, πού θυσιάσθηκαν θεληματικά.

Στίχ. Ἐκραξαν οἱ Δίκαιοι καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἄκουσε.

Μαζί μέ τοὺς Προφῆτες οἱ Ἀπόστολοι, μαζί μέ τοὺς Ὅσιους οἱ Διδάσκαλοι, μαζί μέ τοὺς Ἱερομάρτυρες ὅλοι οἱ Δίκαιοι, καὶ οἱ γυναῖκες πού μαρτύρησαν καὶ ὑποβλήθηκαν μέ πόθο στήν ἄσκηση, τό πλῆθος τῶν Ἁγίων καὶ οἱ τάξεις τῶν Δικαίων, ἄς ἐγκωμιάζονται μέ ἱερές μελωδίες, ὡς κληρονόμοι τῆς οὐράνιας Βασιλείας, ὡς κάτοικοι τοῦ παραδείσου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμησάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βαδίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευφημείσθωσαν Μάρτυρες. Δόξα... Ἐωθινὸν Α'. Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρῦξαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαιώνιζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγείλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54, -55). Ἀπολυτίκια. Ἀναστάσιμον. Ἐξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφήν		Στίχ. Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ Θεός μεταξύ τῶν Ἁγίων του. Οἱ Μάρτυρες, πού ἔκαναν τὴ γῆ οὐρανὸ μέ τὴ λάμπροτητα τῶν ἀρετῶν, πού μιμήθηκαν τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ βαδίζοντας τὸ δρόμο πού εἶναι πρόξενος ἀθανασίας, πού καθάρισαν τὰ ἀνθρώπινα πάθη μέ τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβαση τῆς θείας χάριτος, πού μέ μιὰ ψυχὴ ἀγωνίσθησαν γενναῖα σέ ὄλο τὸν Κόσμο, ἄς ἐγκωμιάζονται. Δόξα ... Ἐωθινό Α'. Καθὼς οἱ Μαθητὲς ἐπήγαιναν βιαστικά στό ὄρος γιά τὴν Ἀνάληψή του ἀπό τὴ γῆ, ἐμφανίσθηκε ὁ Χριστός. Καί ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν, καὶ διδάχθηκαν, γιά τὴν ἐξουσία πού τοῦ δόθηκε ἐπάνω σέ ὄλα, στάλθηκαν σέ ὄλη τὴ γῆ, γιά νά κηρῦξουν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση καὶ τὴν ἐπάνοδο του στοὺς οὐρανοὺς· Μέ τοὺς ὁποίους καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι θά μείνει αἰώνια, ὁ ἀψευδὴς Χριστός ὁ Θεός καὶ Σωτῆρας τῶν ψυχῶν μας. Μεγάλη Δοξολογία: (Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Ἀναστάσιμο. Ἀπό τὰ ὕψη κατέβηκες Ἐσὺ ὁ εὐσπλαγχνος, ταφή κα-

καταδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι .

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι· Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΑ' . 33—ΙΒ' . 2).

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναικες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν·

ταδέχθηκες τριήμερη, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσεις ἀπὸ τὰ πάθη, Ἐσύ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασή μας, Κύριε, δόξα σοι.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀφοῦ στολίσθηκε ἡ Ἐκκλησία μέ τὰ αἵματα τῶν Μαρτύρων σου σέ ὅλο τόν Κόσμο, ὡς πορφυρό καὶ λινό ἔνδυμα, διὰ μέσου αὐτῶν φωνάζει δυνατὰ σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας· Στό λαό σου στείλε τὴν εὐσπλαχνία σου, στήν Χριστιανική κοινωνία σου δώρισε εἰρήνην, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ὡς ἀπαρχές (πρῶτα προϊόντα) τῆς φύσεως στό Δημιουργό τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη σοῦ προσφέρει, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρες. Μέ τίς ἰκεσίες αὐτῶν φύλαξε, Πολυέλε, τὴν Ἐκκλησία σου σέ βαθιά εἰρήνην διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΑ' . 33—ΙΒ' . 2).

Ἀδελφοί, ὅλοι οἱ Ἅγιοι μέ τὴν πίστη κατέκτησαν βασιλεία, κυβέρνησαν μέ δικαιοσύνη, ἐπέτυχαν τὴν πραγματοποίηση τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς, ἀπέφυγαν νὰ θανατωθοῦν ἀπὸ μαχαίρια, ἐνισχύθηκαν καὶ γλύτωσαν ἀπὸ ἀσθένειες, ἀποδείχθηκαν δυνατοὶ στόν πόλεμο, ἔτρεψαν σέ φυγὴ ὀλόκληρες στρατιές ξένων, γυναῖκες πῆραν πίσω ἀπὸ τόν θάνατο τοὺς νε-

ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα Κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Γ'.32-33, 37-38, ΙΘ'. 27-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν

κρούς τους με ἀνάστασι· Ἄλλοι τεντώθηκαν ἐπάνω στό βασανιστικό τύμπανο καὶ ξυλοκοπήθηκαν, χωρὶς νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους, γιὰ νὰ λυτρωθοῦν, ὥστε νὰ ἐπιτύχουν ἀνώτερη, ἀναστημένη, αἰώνια ζωὴ· Ἄλλοι δοκίμασαν ἐμπαιγμούς καὶ μαστίγια, καὶ ἐπὶ πλέον δεσμά καὶ φυλακὴ· λιθοβολήθηκαν, προιονίσθησαν δοκίμασαν πειρασμούς, θανατώθηκαν ἀπὸ μαχαίρι, περιφέρονταν με δέρματα προβάτων καὶ δέρματα γιδιῶν στερούμενοι, θλιβόμενοι, ταλαιπωρούμενοι· Γιά τους ὁποῖους δέν ἦταν ἄξιος ὁλος ὁ Κόσμος· Ἦταν περιπλανώμενοι σέ ἐρημιές καὶ ὄρη καὶ σπήλαια καὶ στίς τρύπες τῆς γῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ μολονότι ἔλαβαν ἐγκωμιαστικὴ μαρτυρία με τὴν πίστη τους, δέν ἔλαβαν τέλεια τὴν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ (γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ), ἐπειδὴ ὁ Θεός προέβλεψε κάτι καλλίτερο γιὰ μᾶς, νὰ μὴ λάβουν τέλεια τὴν ἀμοιβὴ χωρὶς ἐμᾶς. Λοιπὸν κι ἐμεῖς ἔχοντας τόσο μεγάλο καὶ πυκνὸ νέφος Μαρτύρων πού μᾶς περιβάλλει, ἀφοῦ ρίξουμε ἀπὸ ἐπάνω μας κάθε βᾶρος φροντίδων τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἁμαρτία, στήν ὁποία εὐκόλα πέφτει κανεῖς, με ὑπομονή ἄς τρέχουμε τὸν ἀγῶνα πού εἶναι μπροστά μας, ἔχοντας τὰ βλέμματά μας στραμμένα στόν Ἰησοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρχηγός τῆς πίστεως καὶ ὁ ὁποῖος τὴν τελειοποιεῖ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Γ'.32-33, 37-38, ΙΘ'. 27-30).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του· Κάθε ἕνας πού θά με ὁμολογήσει Θεό μπροστά στοὺς ἀνθρώπους, θά τὸν ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ δικό μου μπροστά στόν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιο. Ὅποιος ὅμως θά με ἀρνηθεῖ μπροστά

ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· Καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἴδού ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὅς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλάσιον αὐτοῦ λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

στοὺς ἀνθρώπους, θά τὸν ἀρνηθῶ καὶ ἐγὼ μπροστά στὸν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιο. Ὅποιος ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερο ἀπὸ μένα, δέν μοῦ ἀξίζει· Καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ υἱὸ ἢ θυγατέρα περισσότερο ἀπὸ μένα, δέν εἶναι ἄξιος γιὰ μένα· Καὶ ὅποιος δέ σηκώνει τὸν καθημερινό σταυρό του καὶ δέν ἀκολουθεῖ πίσω μου, δέν μοῦ ἀξίζει. Ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπε· Νά, ἐμεῖς τὰ ἀφήσαμε ὅλα καὶ σέ ἀκολουθήσαμε· Τί θά δοθεῖ ἄραγε σ' ἐμᾶς; Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτούς· Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἐσεῖς πού μέ ἀκολουθήσατε, κατὰ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ κόσμου (κατὰ τὴ Δευτέρα παρουσία), ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, καθίσει ἐπάνω στό θρόνο τῆς δόξας του, θά καθίσετε καὶ ἐσεῖς σέ δώδεκα θρόνους κρίνοντας τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ κάθε ἓνας πού ἄφησε σπίτια ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφές, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ παιδιὰ, ἢ χωράφια γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός μου, θά λάβει ἑκατονταπλάσια ἀπ' αὐτά, καὶ θά κληρονομήσει ζωὴ αἰώνια. Καὶ πολλοὶ πού ἦταν πρῶτοι, θά γίνουν τελευταῖοι, καὶ ἄλλοι πού ἦταν τελευταῖοι, θά γίνουν πρῶτοι.

